

melékes feltöltés. A kőfal jellegében megegyezik a fürdő és a Duna közötti falszakaszon elbontott kváderköves támfallal: puha mészkőkvaderekből készült, minimális téglafelhasználással, kötőanyag nem látszott.

A kivitelezés a fürdő és a hegy közötti szakaszának D-i végénél kőtörmelékes feltöltés volt látható – olykor igen jelentős méretű sziklákkal. Ebben a feltöltésben már történeti leletek is voltak.

A Rudas fürdő uszodarészének magasságában, a fürdő falával párhuzamosan, a csatorna árkanak hegy felőli oldalában egy kőfal került felszínre. A munkálatok során nem sérült. Jellegéből 18. századnak vélhető.

Észak felé haladva kb. 150–170 cm mélységben nagyméretű sziklák találhatóak, majd a Gellérthegy sziklája közvetlenül az út alatt jelentkezett, felette kultúrreteg nem látszott.

PAPP ADRIENN

74. Budapest, I. Szentháromság tér keleti oldal
(KÖH 52378)

Kú

A budai Vár területén több helyen gázvezetékcsereét hajtottak végre, jórészt régi nyomvonalon. A Szentháromság tér K-i oldalán, a Szentháromság szobor felőli részen, É-D-i irányban, mintegy 45 m hosszan új nyomvonal létesült, itt régészeti feltárás vált szükségessé 2010 júniusában. A D-i szakaszon a természetes sziklafelszín közvetlenül az útalapozás alatt találtuk meg. Dél felől 19–23 m között egy ÉNy-DK-i irányú mélypinceszakaszt tártunk fel. Déli felét a Ny-K-i irányú távhővezeték beásása roncsolta szét. A pince a kiásás mélységéig 17. századi visszafoglalás kori törmelékkel volt betöltve. Tőle É-ra 22–26 m között egy ÉNy-DK-i irányú, kéthelyiséges pinceszakaszt tártunk fel, melynek hasonló korú betöltése már közvetlenül a jelenlegi útalapozás alatt jelentkezett.

B. NYÉKHELYI DOROTTYA

75. Budapest, I. Tárnok utca 12.
(KÖH 76435)

Kő

2010. július 28-án régészeti megfigyelést folytattunk a ház udvarán, ahol a kövezetet egy csatornarepedés miatt bontották fel. A felbontott szakaszon egy kisméretű, törtköves falú, középkori pince DNy-i sarkát tudtuk beazonosítani. A pince boltozatát már korábban (19. sz.) elbontották, a pincét részlegesen, sirtes földdel betöltötték.

BENDA JUDIT

76. Budapest, II. Csalogány utca 43.
(KÖH 76427)

Kő, Kú

A telken a bontással párhuzamosan régészeti megfigyelést végeztünk 2010 nyarán. Az iskolaépület pincefala-

inak eltávolítása során láthatóvá vált a telek régészeti rétegződésének egy része. Az iskolaudvar magas feltöltése miatt a bontás során keletkezett metszetszalban két réteget tudtunk elkülöníteni: egy sárga, agyagos modern feltöltést és az alatta húzódó vastag humuszréteget. A humusz annak a 18. századi kertnek a földje lehet, amely nagyjából 150 évig a karmelita rend birtokában lévő terület termőföldjét alkotta. A telek ÉNy-i részén lévő „nyúlványban” a markoló munkája láthatóvá tette egy keskeny sávon a várható rétegvizonyokat: ez szintén modern feltöltést, 18. századi kerthumuszt, 16–17. századi török kori pusztulási réteget, és vastag középkori réteget jelentett.

BENDA JUDIT

77. Budapest, II. Margit körút 19–21.
(KÖH 73641)

Kú, Tő

2010. szeptember 21. és október 20. között próbafeltárást végeztünk a 19. sz. végén épült egykori iskola területén. A Margit körúttal párhuzamos épülethez Ny felől egy tornaterem csatlakozik, melynek É-i és D-i oldalán udvarok helyezkednek el. Az É-i udvaron egy DNy-ÉK-i tájolású, melléklet nélküli, valószínűleg hódoltság korabeli sír került napvilágra. A tornaterem D-i falával párhuzamosan futott a 18. század elején felépült ágostonos templomtól É-ra található temető É-i zárófala. Ezen az udvaron előbb bolygatott embercsontok, majd mélyebben 10, többnyire koporsós, Ny-K-i tájolású 18. századi sírt tártunk fel.

Munkatársak: Szilágyi Gábor régész, Németh Katalin rajzoló, Viemann Zsolt geodéta.

BENCZE ZOLTÁN

78. Budapest, III. Aquincumi polgárváros déli része
(KÖH 31058)

Ró

Az aquincumi polgárváros DK-i szegélyéhez tartozó, közvetlenül a D-i városfal külső és belső oldalán fekvő területen a BTM Aquincumi Múzeuma pályázathoz kapcsolódóan új bejárati komplexumot, római kori épületrekonstrukciót épített, ill. rendezte a területet. A fentieknek megfelelően három területrészen folytattunk megelőző jellegű kutatásokat 2010. április–május folyamán.

Déli városfal és közvetlen környezete

A polgárváros D-i városfalának zónájában a pályázat során két, kör alaprajzú torony épül majd, amelyben lehetőség lesz az itt előkerült emlékek bemutatására. A leendő tornyok és köztük a fogadófal a városfal irányát követik, azt szimbolizálják. A területen korábban részben Nagy Tibor kutatott 1946–47-ben, aki a városfal egy részletét, ill. a falon kívüli első épület(ek?) részleteit (*deversorium*) találta. Ehhez az épületkomplexumhoz tartozhat a jelenlegi MHSZ épület alatt Zsidi Paula

által több ütemben feltárt fürdő részlet is. A feltárás dokumentációja ma már sajnos nem áll rendelkezésre, így a maradványok pontos elhelyezkedése és állapota ismeretlen volt. Ezért a munka első fázisaként geofizikai felmérést végeztünk a városfalról D-re, a *deversorium* teljes területén (ma a múzeum parkolója). A felmérés eredményeképpen nyilvánvalóvá vált, hogy a most is beépítetlen, városfalon kívüli részen sok épületfal van, ezek nagyrészt K–Ny-i irányú, a „C” utcára rövidebb oldalukkal merőleges épület(ek)hez tartoznak és valószínűleg közvetlenül a városfalhoz is felhúzódnak, beépítetlen sáv nélkül.

A feltárás során a Ny-i torony területén É felé egyrészt előkerült a D-i városfal egy eddig nem kutatott szakasza, amely igen jó állapotban maradt meg az újkori bolygatások ellenére is. Az eredetileg 2,2 m széles, habarcsba rakott, masszív kőfal teljes hosszában újkori csatornát fektettek még az 1930-as években, de szerkezete így is megfigyelhető volt. A felmenő fal falköpenyét nagyméretű, szögletes mészkőblokkokból falazták, míg a falmag apróköves, öntött falazású volt. A vastag, kiegyenlítő habarcsrétegek nagyon keménynek bizonyultak, ez esetleg a mész helyben oltására utalhat. A fal mellett, annak omladékaként nagyobb kváderek kerültek elő. A városfalhoz tartozó további védmű, a vizesárok (*fossa*) indítása is előkerült, ennek teljes feltárására azonban nem volt mód. Bár az árkot még a római korban visszatöltötték, tömörítették, ez nem sikerült tökéletesen: a *fossa* tetején áthaladó későbbi útrétegek, ill. a D felé szomszédos épület egyik késői fala is megsüllyedt állapotban maradt ránk.

A városfal megmaradt tetején további meszes és sóderes rétegeket figyeltünk meg, amelyek É–D-i irányban többrétegű útnak bizonyultak. Az útrétegek már a „C” utca K-i feléhez tartoztak, vagy annak K felé történő későbbi eltolódását mutatják. Mindenesetre bizonyítékaik annak, hogy a fal használaton kívül kerülése (és visszabontása?) utána a területen É–D-i irányú közlekedés folyt. Az útrétegekről kerámiatöredékek kerültek elő, ezek kiértékelése tart, az útrétegeket egyelőre nem tudjuk pontosan keltezni. Dél és DK felé elértük Nagy T. egyik (legészakibb) kutatóárkának területét, annak egykori szondái, metszetalai is előkerültek. A munka során a falon kívüli első épület – részben már Nagy T. által is megtalált – É-i végét tártuk fel. Az ún. *deversorium* ÉNy-i sarkának armírozott falsarkát, döngölt padlószintjének maradványát, és az épület É-i zárófalához épített félkör alakú pillért dokumentálhattuk. Valószínűnek látszik, hogy a *fossa* feltöltése után az épület városfal felé néző, É-i homlokzatát pillérekkel díszítették, ezekből azonban több egyelőre nem ismert (a pillér szintén megsüllyedt a visszatöltött *fossa* miatt). Az épületet Ny, azaz a „C” utca felé lapköves járda kísérte, ill. egy faoszlopos árkád is, ennek csaplyukas kőbázisa mind a korábbi ásatás során, mind pedig most is előkerült.

Az épület és a hozzá tartozó külső járósínt a Kr. u. 2–3. sz. fordulóján készülhetett, a városfal ekkor még

állhatott, a *fossát* azonban már betemették. Egy későbbi időszakban (3. sz. közepe?) egy hevenyészett falat toldottak még É felé az épülethez. Egyelőre nem világos, hogy a római uralom késői időszakában létesült É–D-i irányú rétegei közül melyek egyidősek az épülettel, ill. melyek készültek annak pusztulása után. A feltárás kis alapterülete miatt nem sikerült további adatokat nyernünk a városfalon kívüli első épület(ek) funkciójával kapcsolatban.

Kelet felé, a leendő bejárati torony alapozásánál újabb szakasza került elő a DK felé haladó városfalnak, itt azonban már az utolsó kősorrig kiszedett állapotban. A városfal teknőjét itt is követte D felől a *fossa*, azonban ezt is visszatemetve találtuk, felette egy a városfallal párhuzamos fallal, amely talán a *deversorium* É-i zárófalának folytatása lehet. A városfalat belülről fa-agyagtégla konstrukciós belső körüljáró kísérte, ennek elplanírozott maradványait és cölöplyukait megtaláltuk a feltárás során. A planírozási rétegből Hadrianus(?) nagybronz került elő. A feltárás során a római kori rétegsor alatt a sárga agyagos altalaj viszonylag magasan jelentkezett.

Annak ellenére, hogy a városfal eredeti állapotában már nem került elő ezen a szakaszon, kidőlt állapotban, kb. 3 m „magasan” vizsgálható volt a szerkezete: a *fossára*, ill. az arra ráépült épületfalra (ld. feljebb) rádólt falszakasz alsó része törkövekből, felső része nagy, monolit blokkokból állt, amelyeket téglasorokkal egyenlítették ki. Hasonló megoldást figyelt meg korábban Zsidi P. igen közel, a D-i városfal másik szakaszánál. Feliratos, vagy egyéb faragott követ itt nem találtunk.

A városfal történetének relatív és abszolút kronológiája ezek alapján a következőképpen alakulhatott: a városfalhoz tartozó vizesárkot még a római korban betemették (ld. feljebb), amelyre részben ráépült az itt húzódó épület (*deversorium?*) É-i zárófal, követve az ekkor még álló városfalat (Kr. u. 2–3. sz.). Egy – egyelőre még ismeretlen – későbbi időpontban elbontották a belső védműveket, ill. kidőlt a városfal K-i részének egy szakasza (statikai okokból, a betöltött *fossa* miatt?). Később (a római kor végétől folyamatosan?) kitermelték a városfal kőanyagát, helyét törmelékkel (részben pl. freskóanyaggal) töltötték vissza.

„G” utca vonala

A fent leírt pályázathoz kapcsolódóan sor kerül majd az ún. „G” és „F” utcák zónájának rendezésére és az eredeti római kori útvonalak felhasználásával alakítják ki az új romkerti sétautakat. Ennek megfelelően elkezdődött a polgárváros D-i részén a két utca nyomvonalának tisztázása, csatlakozási pontjának kutatása.

Az aquincumi polgárváros eddig ismert harmadik legjelentősebb útja az ún. „G” utca: a K–Ny-i irányú, közel 5,5 m széles, eredetileg kőlapokkal burkolt, kissé ívelt felületű útvonal mindkét szélén kisméretű, kőből épített csatorna vezette el a szennyvizet. Az útvonalnak jelenleg csak a K-i, romkert területére eső része ismert. Kelet felé, a gázgyári munkáslakások feltárása során előkerült még

egy-két kisebb szakasza, ugyanakkor Ny felé nem világos, hogy eléri-e a „C” utcát, hogyan folytatódik tovább. Mindenesetre figyelemre méltó, hogy a jelenleg már szintén múzeumi területen (egykori Autoglass-terület) még a 19–20. sz. fordulóján felépített két útkaparó ház gyakorlatilag szegélyezi az utcát a Szentendrei út mellett, a később épültek viszont már nem veszik figyelembe: azaz valószínűnek látszik, hogy az út nagy része ekkor még a felszínen volt (ahogy a romkert K-i felében ma is). Csatlakozása a Nagy Lakóházat Ny felől határoló, É–D-i irányú „F” utcával egyelőre még kérdéses, mert bár mindkét út felszíne láthatóan emelkedik (D és NY felé) közöttük jelentős a szintkülönbség. Reményeink szerint a közeljövőben sor kerül az „F” utca nyomvonalának és a két utca viszonyának tisztázására is.

A „G” utca kutatása során először az utat részben fedő újkori töltést kellett eltávolítani. Jól látszott, hogy az utat az elmúlt évtizedekben többször kutatták, a régi szelvények helyét azonban nem tudtuk visszaazonosítani. A leletanyag ennek megfelelően nagyon kevert volt, zárt leletcsoporthoz nem jutottunk, ez a keletkezést is megnehezíti. A munka során részben további szakaszai kerültek elő az utat É-i és D-i oldalon is szegélyező 30 cm (kb. 1 római láb) belvilágú, kőfalas és kőlappal fedett csatornáinak, ill. előkerültek az utat burkoló óriási kőlapok. Ez utóbbiak inkább az út szélein, a csatornák fedlapjaiként mutatkoztak, míg az útgerinc zónájában sóderes, aprókavicsos volt a legkésőbbi vizsgálható útfelület. Sajnos, az út átvágására most nem volt mód, így egyelőre nem világos, hogy a sóderes útréteg milyen viszonyban volt a kőlapokkal (korábbi, vagy csak javítás?). Az út enyhén, de egyértelműen emelkedik Ny felé, kérdéses azonban, hogyan kapcsolódik (és kapcsolódik-e egyáltalán) a jóval magasabban futó és D felé szintén emelkedő „F” utcához?

Az utca É-i oldalán egységes homlokzati fal vonul végig (hasonlóan a „D” utcához), amely már a mögötte sorakozó épületek fala. Itt egy eddig még feltáratlan, a „G” utcáról nyíló épület bejáratát tisztítottuk meg (XIV–XV. épületektől DNy-ra). Eredeti helyükön voltak még a küszöbkőhöz tartozó kváderek, ill. az ajtó vashevederének egy darabja is előkerült. Ugyanezen az oldalon Ny felé, egy épület sóderes járósíntrészletét dokumentálhattuk, feltehetően az utcára nyíló bolt, műhely részeként. Az utca D-i oldalán hasonlóan egységes, de nem homlokzati, hanem egy, az utat egy időszakban szegélyező oszlopsor lábazati fala mutatkozott, négyzetes, falazott pillérhelyekkel. Szabályosság nem igazán körvonalazódott a 3 előkerült pillértalpatnál, kettő 2,7 m-re volt egymástól, míg a Festőházzal szemközt lévő szakaszon nagyobb volt a távolság. A pillérek szomszédságában több helyen a falba másodlagosan beépített, vagy leborult féloszlopokat találtunk, amelyek az oszlopsor darabjai lehettek. Jelenlegi ismereteink szerint ez az oszlopsor csak a kutatott rész Ny-i felében mutatkozott, azaz kb. a Festőlakás tömbjének vonalában. Valószínű, hogy a 2–3. században már hosszúházként át-

alakított Festőház előtt impozáns, oszlopos árkád futott, a bejáratnál pedig nagyobb közt hagytak. További adat a Festőház és az utca kapcsolatához az az É–D-i irányú falindítás, amely közvetlenül az oszlopsor falától tart D felé és a római pince (XXXVII. épület) Ny-i falával vág. Egyelőre nem világos, hogy a korábbi feltárások alkalmával készült alaprajzokon ábrázolt többszörös párhuzamos, K–Ny-i irányú falszakaszok a „G” utca D-i oldalán mihez tartoznak. Ezek reményeink szerint majd a lőtér domb elbontása során tisztázhatók lesznek.

Az úgynevezett „Festőház” területe

Az egykori levente lőtér (későbbi MHSZ) területén az új projekt keretében római lakóépület és pince kerül megépítésre, ill. helyreállításra. Azért itt, mert a korábbi feltárások során itt előkerült épületmaradványok jelentős része a lőtér építéskor megsemmisült.

A területen a fent említett lőtér kialakítása idején (1941) Nagy T. végzett leletmentést, aki a már elkészült lődombok alatt nem dolgozhatott, a kialakított lőtéren viszont egy 9 helyiséges, É-i és D-i végén később egy-egy *porticussal* kiegészített hosszúkás lakóépületet talált. A szinte minden helyiségében freskókkal díszített épület nevét az itt előkerült festékes-tégelyekről kapta. A munka során É felé még egy, feltehetően az épülethez tartozó, fűtőcsatornás épület részlete, D felé pedig egy kéthelyiséges pinceépület és hozzá tartozó terrazzopadlós terem került még elő.

Az idei feltáró munka során részben feladatunk volt az 1941-es feltárás eredményeinek hitelesítése és annak megállapítása, hogy mi maradhatott meg az építkezés után és pontosan hol, ill. adatokat szolgáltatni a tervezett épületrekonstrukcióhoz. Az ásatás során szelvényeket nyitottunk a feltételezett épületmaradványok felett és D felé, a pince zónájában. A feltárás során kiderült, hogy a Duna felé erősen lejtő terepen igen komoly földmunkákat végeztek a 40-es években: a lődombok kialakítása mellett, a Nagy-féle feltárás után a „zavaró” falkoronákat elpusztították, míg más részeket egyszerűen visszatöltöttek. Így kiderült például, hogy a most már geodéziailag is helyére került Festőház szinte teljesen megsemmisült, mindössze a DK-i sarkon maradt meg egy falsarok és a D-i *porticus* kis darabkája az egykori padlószinttel. Az épületfalakat nyom nélkül kiszedték (egyedül az É-i zárófal egy rövid szakasza maradt meg falkiszedés formájában), helyét pedig a római épülettörmelékes, de újkorral kevert réteggel töltötték vissza, néhol akár 1,5 m vastagságban. A Ny felé húzott kutatóárkunkban sem találtuk nyomát sem az épület Ny-i lezárásának, sem az azt határoló utca rétegsorának, ezeket szintén „kibányaszták”.

Dél felé azonban a pince szinte teljes épségben vészelte át a lőtérépítést: mindkét helyisége, a lépcsőlejárattal együtt megmaradt. A Nagy-féle ásatási fotók alapján azonban jól látszik, hogy a falkoronákból kb. 30–40 cm-t elbontottak az építkezés során, nagyrészt megsemmisítve ezzel a falakba az É-i és a Ny-i oldalon

vágott, lőrészerű ablakokat. A Ny-i ablaknál még megfigyelhető volt az ablakhoz kívülről kapcsolódó terrazzo lekenés is (lejtős párkányféleség). A kisebb helyiségben kialakított lépcső Ny felől vezetett le, a fokokat részben kőből készítették és agyaggal tapasztották le (alsó), részben pedig (felső fokok) az agyagos altalajba vágták, majd deszkával boríthatták. A lépcsőfokok lenyomata a vakolatban maradt ránk. Feltehetően létra egészíthette ki a feljáratot, mivel a fokok nem érnek fel a megmaradt faletetőig sem. A helyiségeket belülről durvább, fehér vakolat borította. A pince padlóját már Nagy Tibornak sem sikerült elérnie a feltörő talajvíz miatt, bár az utolsó lépcsőfok kb. jelzi a padlószintet, ami nem sokkal lehetett lejjebb az 1941-ben elért szintnél. A mostani ásatás során ugyan kissé mélyebbre jutottunk, de a modern visszatöltés alatt jelentkező faszenes, tégladarabos réteg elbontása során már feljött a víz, így a nagyobbik terem alján mutatkozó két cölöplyuk kibontására már nem volt lehetőségünk. Ugyanitt a falakban (K, D, É) kisebb gerendafészkek mutatkoztak, amelyek vagy a vizenyős terület miatt kialakított, rácsos padozatot tarthatták, vagy polcrendszer erősítettek a falhoz. A D felé emelkedő terepen a pincéhez L alakban nagyméretű, terrazzopadlós helyiség csatlakozott, amelyet a lőtérépítkezések szintén nagymértékben rongáltak (padló összetört, K-i zárófal kiszedése stb.). A helyiség funkciójáról nem sikerült adatokat nyernünk, annyi azonban bizonyos, hogy a Nagy T. által K felé azonosított „apszisos” épületpadló nem létezett, feltehetően más korú objektumról lehetett itt szó, amely vágta a terrazzos terem K-i falát. A továbbiakban Ny felé egy a pincével és terrazzos helyiségével párhuzamosan futó, É–D irányú kő- és téglakonstrukciós csatorna és D felé egy későbbi időpontban épített, K–Ny irányú kőlapos konstrukció (csatorna alja?) mutatkozott. A feltárási terület D felé történt meghosszabbításában épületmaradványokat már nem találtunk, ugyanakkor kemenceplatni részlete és átégett agyagtégla planírozási réteg mutatkozott. Ezek talán egykorúak az épülettel.

A hitelesítő feltárást tehát egyrészt megállapíthattuk, hogy a mélyebben és délebbre fekvő pince és csatlakozó terme, kisebb pusztításokkal ugyan, de fennmaradt, míg az É felé húzódó ún. Festőház szinte teljesen megsemmisült. A területet az eldózerolt római rétegek és objektumok anyagával töltötték vissza, ezért igen sok lelet is előkerült. Bolygatatlan, intakt réteget – a padlóátvágásoktól eltekintve (terrazzopadlós helyiség) – nem találtunk, ugyanakkor a pince falain megfigyelt égésnyomok alátámasztják Nagy T. azon megfigyelését, hogy a területen tűzvész pusztított.

A munka során körvonalazódott a terület rész története is. A korai időszakot (2. sz. első fele) a D-i városfal zónájában nagyobb, lazább beépítésű telkek jellemzik. Így a Festőház önállóságára utaló elképzelések (két porticussal zárul) is egy korábbi állapotra mutatnak: a Nagy T. által a freskóanyag alapján kétperiódusúnak tartott épület első időszaka a 2. sz. 10–20-as éveitől indulhatott. Az ekkor még lazább beépítésű insularendszerben, külö-

nösen a város déli szegélyén valószínűleg állhattak még „szabadon”, nagyobb beépítetlen telkekkel rendelkező épületek, amelyeket porticusokkal egészítettek ki.

A 2. sz. végétől kezdve (Nagy T. féle 2. periódus kezdete a Festőházban), a lakosságnövekedéssel együtt azonban egyre csökkent a beépítetlen foghíjak száma: valószínűleg itt is kialakult a város É-i részén már korábban is tipikus hosszúházas beépítés (a környéken részben feltárt épületek alaprajzi elrendezései is hosszúházas beépítésre engednek következtetni a „G” utca D-i oldalán). Erre utal a Festőháztól É-ra talált fűtőcsatornás helyiség is, amely ehhez az épülethez tartozott. A Festőház D-i porticusa és a pinceépület közötti kis területen meszes padlót találtunk, amely a két konstrukció összehozására enged következtetni. Valószínű, hogy itt egy olyan, a polgárvárosban egyébként tipikus, hosszúház állt a 2–3. században, amely a „G” utca porticusos arkádja alól (ld. oszlophelyek az út mentén) nyílt és É felé az Aquincumban szokásos gazdasági helyiségek (bolt) mögött gazdagon díszített lakótraktussal folytatódott (Festőház), majd D felé pincével egészült ki, amely felett szintén lehetett további helyiség. A pincefalak tetején megmaradt gerendafészkek a felette húzódó helyiség(?) padlójának szintjét is megadják, ami egyébként nem volt lényegesen magasabban a Festőház helyiségeinek padlószintjénél. A pincénél építési periódusok, átépítések nyomai nem voltak megfigyelhetők. Az épület legdélebbi helyisége pedig ismét egy nagyobb, terrazzopadlós terem volt. Így itt a Nagy Lakóházhoz hasonló szinteltolós megoldás valószínű. Az épülethez csatorna is tartozott Ny és K felől is (Nagy T. feltárása). A kutatott terület D-i részén mutatkozó kemencemaradványok talán egykorúak lehettek az épülettel(?), ami alapján hátul egy gazdasági traktussal (udvarral) számolhatunk. Elképzelhető azonban az is, hogy D felé további helyiségek is voltak, az MHSZ É-i falának tövében ugyanis 2007-ben gázcsőfektetés során kisebb É–D irányú falcsont és csatornarészlet mutatkozott a ház vonalában.

A számos ponton általunk is regisztrált égésnyom alapján az épületegyüttest – a korábbi megfigyelésekkel összhangban – tűz pusztíthatta el, Nagy T. szerint a 3. sz. közepén.

LÁNG ORSOLYA

79. Budapest, III. Csúcs-hegy, Harsány lejtő (KÖH 49984)

U, V, Ró, Á

2010. augusztus 9. és szeptember 30. között – a lelőhelyhez kapcsolódó korábbi kutatási eredmények alapján meghatározott megosztás szerint – régészeti megfigyelést és 4 helyszínen megelőző feltárást végeztünk a területre tervezett úthálózat és szivárgórendszer területén. Az utaknál 7,5 m, a szivárgónál 3 m szélességben volt lehetőségünk kutatni, összesen kb. 4700 m² területen, melynek során összesen 138 őskori, római kori és Árpád-kori objektumot tártunk fel.